

De Zonekrant

KERK & leven

Uittreksel artikels 2024-week 24

STILTEPLEKKEN:

De kloostertuin van de Münster in Bonn

De vakantieperiode nadert. En iedereen vult die tijd in op zijn eigen manier : cultureel of sportief, dichtbij of in verre oorden, luierend of actief... Maar altijd is het wel ergens deugddoend als je

eens eventjes in de stilte tot rust kan komen. Dat kan in je eigen tuin, maar ook op onverwachte locaties. We willen de volgende weken hier enkele plaatsen voorstellen waar je die deugddoende rust en stilte kunt ervaren. En uiteraard kunnen ook jullie, lieve lezers, jullie suggesties en ervaringen doorsturen. We publiceren het graag.

©Linda Verdickt

Bonn is een bruisende stad. Het is een universiteitsstad, de voormalige hoofdstad van West-Duitsland, er zijn musea, winkels en restaurants, het Beethoven-huis trekt bezoekers aan van over heel de wereld... En op het plein in het centrum staat de grote kerk, de Münster van Bonn. We waren er op één mei. Zoals alle oude grote kerken is ook dit gebouw tamelijk

indrukwekkend (maar zeker geen mastodont). En die indruk werd nog versterkt door het orgel dat ineens begon te spelen, en bijna dreunend heel de ruimte vulde. Het was prachtig. Maar dan ga je een deurtje door, en kom je in de vierkante kloostertuin, omringd door een eeuwenoude gaanderij. En je bent direct in een andere wereld. De dreunende klanken van het orgel worden

verstild en verzacht tot hemelse melodieën. De gloed van de lentezon in dit beschermd microklimaat warmt je direct op.

En in de tuin heeft die lentezon al verschillende bloemen in bloei gebracht, waaronder ook veel “Bijbelse” bloemen (zo leert ons een foldertje).

©Linda Verdickt

Terwijl op die eerste mei de stad rood kleurt, kleurt de binnentuin wit. De baardiris stond in volle glorie te bloeien, met tussenin witte anemoontjes (lelies van het veld, zoals in het Mattheüs-evangelie) en margrietten. De knoppen van de witte rozen stonden op openkomen. Voor andere planten, zoals de madonna-lelies en de bodem

Wil jij ook een stilteplek met ons delen? Je kan je tekst sturen naar kerkenleven@pzwemmel.be, of je kan iemand van de redactieploeg contacteren (Lieve, Jean-Paul, Constant of Johan). En een foto (of twee of drie) maken natuurlijk alles veel visueler.

bedekkende witte geraniums, zullen we in een later seizoen moeten terugkomen.

©Linda Verdickt

De mensen waren stil in de kerk, en de mensen waren stil in de binnentuin. Maar die stilte was anders. Het is moeilijk te omschrijven. De stilte in de kerk was een heilige, gewijde stilte. De stilte in de binnentuin was een vreedevolle, warme en verkwikkende stilte. Ik moest denken aan dat mooie orgelwerk van Flor Peeters, “Abdijvrede”. Mocht je in Bonn komen, ga hier zeker eens binnen, vooral in het bloemenseizoen.

Constant

RELEGEM: KINDERNEVDIENST ZONDAG 2 JUNI

Tijdens de kindernevendienst van 2 juni luisterden we naar het verhaal van Jezus, die op de sabbat brood maakte en een man genas.

We knutselden broodjes en de kinderen schreven op het brood wat ze het mooiste vonden aan het verhaal.

Louka

© Louka

© Rita Steels

ROEREND EN ON(T)ROEREND ERFGOED

Regelmatig horen we spreken over materieel en immaterieel erfgoed. Het gaat dan over wat we zeker voor het nageslacht willen bewaren en dat we nooit zomaar willen laten verloren gaan. Zo spreken we niet alleen over materieel onroerend erfgoed zoals kerken, paleizen, gebouwen en monumenten, die zo mooi ons landschap sieren. We hebben het ook over de vele kunstwerken, waardevolle schilderijen en beeldhouwwerken, die voor velen vaak een speciale betekenis hebben. Als roerend of immaterieel erfgoed zijn er processies zoals de heilige Genovevaprocesie van Steenhuffel, stoeten zoals de Gilles van Binche, de Ommegang van Brussel, de St.- Veroonmars in Lembeek en vele andere. De meeste daarvan zijn erkend als Werelderfgoed door en voor heel Europa. Zelfs likeurtjes en eeuwenoude streekgerechten zoals boekweitkoeken behoren tot ons roerend erfgoed.

In een nummer van het christelijk opinieblad Tertio werd ik getroffen door een straffe uitspraak door onze 'splinternieuwe' minister

van Binnenlands bestuur (G. R.) die meende net voor de verkiezingen nog snel haar steentje te moeten bijdragen in het debat over het feit dat de katholieke kerkgemeenschap in Vlaanderen via het bestaan van de kerkfabrieken veel te veel kost aan de gemeentes. Ze zal misschien vergeten zijn dat in een concordaat met Napoleon was overeengekomen dat op 29 april 1803 de toenmalige bisschoppen gelast werden tot de instelling van kerkfabrieken en tot het opstellen van functioneringsreglementen. De inrichting, de werking en bevoegdheid van de kerkfabrieken werd bij Keizerlijk decreet van 30 december 1809 geregeld en later nam het onafhankelijke België dit decreet over, dat sinds 2004 ook nu nog altijd grotendeels geldt als Vlaams decreet op de organisatie en de werking van alle erediensten in Vlaanderen.

Voor de Franse overheid was het immers een doorn in het oog dat de kerkgemeenschappen en de abdijen en kloosters in ons land zoveel eigendommen hadden. Deels door

eeuwenlange ontginning van onvruchtbare gebieden en bossen en vooral door de landbouw door paters en broeders uit abdijen en door schenkingen allerhande was bijna 1/3 van het grondgebied van ons land eigendom geworden van de Kerk. Dat was in de ogen van vele machtshebbers toen een te grote macht en ze sloten met de kerkelijke overheid een overeenkomst dat er een orgaan moest komen dat deze eigen-dommen aan de staat zou teruggeven in ruil voor een wedde en degelijke huisvesting voor pastoors én ook met de bevoegdheid van kerkfabrieken over de kerkelijke gebouwen en eigendommen. Eens te meer maakt de huidige verkiezingsdruk dat er mag gelogen worden tegen de sterren op, vandaar dat we toch wel wat graag de waarheid en de juiste toedracht van zaken op papier willen zetten.

De kerkfabrieken worden samengesteld door gelovige vrijwilligers samen met een door de bisschop aangestelde verantwoordelijke en vroeger ook door een afgevaardigde van de gemeentebesturen. Voor steden en de gemeenten was het erg gemakkelijk dat hun taak en opdracht over de gebouwen en eigendommen gebeurde door vrijwilligers, die steeds als 'een goede huisvader' zorgden voor het kerkelijk patrimonium; zo niet zouden zijzelf verplicht geweest zijn om met hun eigen ambtenaren het beheer over deze gebouwen en eigendommen in handen te nemen. Alles kon rustig verder blijven bestaan door een regelmatig overleg tussen de huidige colleges van burgemeester en schepenen en een centraal kerkbestuur tot er hier en daar een

paar 'verlichte geesten' vonden dat kerkfabrieken hier en daar misschien te grote slokop speelden met geld dat de overheid en de gemeenten moesten bijdragen bij restauraties van kerken enz. en plots werd dit alles in vraag gesteld: 'je moest eens weten hoeveel geld er wordt uitgegeven aan weddes van pastoors en hun huisvesting en de kerk is toch rijk genoeg. Ze moeten dan maar al hun kerken en pastorieën verkopen...' In verkiezingstijden gaat zo iets erin als zoete koek zonder enige kritische vorm van nadenken. De ervaring wijst nochtans uit dat vele kerkfabrieken, ook bij ons, zorgvuldig omspringen met de steun die ze van de gemeente of de provincie krijgen. Kijk daarvoor maar naar de kerkfabriek van Meuzegem, die zo stap voor stap, gevel na gevel en raam na raam zo mooi de restauratie van hun kerkgebouw hebben gerealiseerd.

Tot slot mogen wij eraan toevoegen dat, gelukkig maar, binnen vele parochiegemeenschappen nog voldoende immaterieel en roerend goed aanwezig is dankzij de vele vrijwilligers die zich inzetten op verschillende parochiale en pastorale zone domeinen zoals eerste communie en vormselcatechese, ziekenzorg, het onderhoud van parochiezalen, verscheidene socio-culturele organisaties, meewerken aan liturgie door gebedsdiensten en uitvaarten en dan zijn er natuurlijk ook de kerkfabrieken zelf. Dit is een geweldig kapitaal dat door politieke uitspraken nooit zal stuk te krijgen zijn.

Jan Lagae

Stilstaan bij het Evangelie:

Homilie van de voorbije zondag: Negende zondag door het jaar

DE MENSENZOON IS HEER, OOK VAN DE SABBAT

De eerste lezing vandaag komt uit het boek Deuteronomium (5, 12-15). Dat is een soort wetboek, een geheel van regels, wetten en afspraken tussen God en zijn volk. Het is Mozes die ze uitlegt aan de Israëlieten, vlak voor ze aankomen in het beloofde land. Daarin staat o.a. dat de sabbat moet gerespecteerd worden als een heilige dag. De zevende dag is een rustdag, bestemd voor de Heer.

Over de sabbat gaat het ook in het evangelie van vandaag.

Evangelie (Marcus 2, 23 – 3, 6)

Toen Jezus op een sabbat door de korenvelden liep, begonnen zijn leerlingen onderweg aren te plukken. De farizeeën zeiden Hem : "Kijk eens, ze doen iets dat op sabbat niet mag!" Hij zei hun : "Hebt u nooit gelezen wat David deed toen hij niets te eten had en hij en zijn metgezellen honger kregen ? Hoe hij het huis van God binnenging, onder de hogepriester Abjatar, en de offerbroden at, die alleen de priesters mogen eten, en hoe hij ze ook aan zijn metgezellen gaf ?" En Hij zei hun : "De sabbat is er voor de mens, en niet de mens voor de sabbat. Dus is de Mensenzoon ook heer van de sabbat."

Hij kwam weer in de synagoge. Daar was iemand met een verschrompelde hand. Ze letten op Hem om te zien of Hij hem op sabbat zou genezen, om Hem te kunnen aanbrengen. Hij zei tegen de man met de verschrompelde hand : "Kom eens naar voren." Hij zei hun : "Mag men op sabbat goed doen of kwaad, een leven redden of doden ?" Maar ze hulden zich in zwijgen. Hij keek hen stuk voor stuk aan, kwaad, en verdrietig om hun versteende hart. En tegen de man zei Hij: "Strek uw hand." Dat deed hij, en zijn hand herstelde zich. En eenmaal buiten beraamden de farizeeën samen met de herodianen meteen plannen tegen Hem om Hem uit de weg te ruimen.

"Heilig steeds de dag des Heren." Dat was het derde van de tien geboden van God. Maar wat is dat, de dag des Heren "heiligen" ?

Oorspronkelijk was de sabbat zeker en vast een goede instelling. De Israëlieten hadden in Egypte moeten werken als slaven, zoals Mozes zegt in het boek Deuteronomium. Maar God heeft hen, onder leiding van Mozes, weggevoerd uit de

slavernij. Er zijn enkele details in deze evangelietekst die daarnaar verwijzen. Jezus vraagt de man om zijn hand uit te strekken, wat doet denken aan Mozes die met gestrekte arm het water van de Rode Zee in twee splitst. Het doet ook denken aan God die de Israëlieten "met sterke hand en uitgestrekte arm" uit Egypte heeft geleid (Deuteronomium 5,15). En dat de farizeeën een versteend hart hebben, verwijst naar de houding van de farao, die ook geen oren had naar de verzuchtingen van de Israëlieten.

Als ze eenmaal aangekomen waren in het Beloofde Land, hadden de Israëlieten, als vrij volk, beslist om een 'vrije' dag van de week te wijden aan Jahweh, hun bevrijder, en Heer van de schepping.

Maar de strenge stroming binnen het jodendom had in de loop van de jaren van deze 'dag van vrijheid' een ondraaglijke dwang gemaakt. Er was een lijst opgesteld van alles wat niet mocht op een sabbat. En dat was heel veel. Zo mocht je op sabbat niet oogsten. En als je dit heel rigoureuus toepast, dan mag je op sabbat geen aren plukken. Zo werd de sabbat voor de meeste mensen eerder een dag van verplichting, van schuld en schrik om iets verkeerd te doen, in plaats van een dag van bevrijding en dankbaarheid. Jezus wil ons echter geen dreigende, eisende of straffende God leren kennen, maar een God van liefde, van leven en vrijheid.

Misschien was onze beleving van de zondag vroeger ook een beetje te veel ingevuld met regeltjes, verplichtingen en verboden : de zondagsplicht. Zo mocht men drie uur voor de communie niets meer gegeten hebben en geen alcoholische dranken gebruikt hebben, en één uur voor de communie niets meer gedronken hebben behalve water (vraag 400 in de Mechelse catechismus). Gelukkig is daar verandering in gekomen, en wordt ons samenkomen in de kerk ervaren als ontmoeting, als bron van vreugde en dankbaarheid, als iets dat deugd doet en je verder doet gaan. Vroeger was de zondagsmis een opgave, een moeten, nu is het een gave, een mogen, een kans die we krijgen tot ontmoeting met God en elkaar, een zondagsviering.

In het evangelie van vandaag vraagt Jezus op de man af : "Mag men op sabbat goed doen of kwaad, een leven redden of doden ?" En Hij plaatst ostentatief iemand met een verschrompelde hand in hun midden. Letterlijk

staat er : met een uitgedroogde hand. Er zat geen leven meer in. Maar als we onze handen uitsteken naar elkaar, zal het leven stromen. Laten we, zoals God zijn hand naar ons uitsteekt, onze handen uitsteken naar elkaar, zodat in de

wereld alle dorheid verdwijnt, en er leven mag zijn, en wel in overvloed.

Zo heiligen we de dag des Heren, maar ook alle dagen van ons leven.

Constant

Vieringen van de komende zondag: 10de zondag door het jaar

BRUSSEGEM Sint-Annakapel

Dinsdag 11 juni

19.00u: Eucharistieviering

Intentie: Een speciale intentie

HAMME Sinte-Goedele

Zondag 9 juni

Geen viering

OSSEL Sint-Jan-de-Doper

Zondag 9 juni

9.00u: Eucharistieviering

Intentie: Jgt. Emiel Verdoodt

Lector: Sarah Sneyers

RELEGEM Sint-Jan-de-Doper

Zondag 9 juni

10.30u: Gebedsdienst

Intenties : Jaarmis Sofia Buda

Lector: Lieve Heiremans

Misdienaars: Seline en Jinte

WEMMEL Sint-Engelbertus

Zaterdag 8 juni

17.30: Eucharistie (N)

Zondag 9 juni

11.00u: Eucharistie (F)

WEMMEL Sint-Servaas

Zondag 9 juni

10.30u: Eucharistieviering, vaderdag

Intenties: Jaarmis Marie Vervueren, Adolf van

Rode, Joannes Van Rode, Wivine Merens